

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: I. M.

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, IČO: 72051612, se
sídlem K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, č. j. KRPK-92277-76/ČJ-
2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 1. 2022 č. j. KRPK-92277-76/ČJ-2021-190022 rozhodl žalovaný tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje doba trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č. j. KRPK-92277-30/ ČJ-2021-1900022 ze dne 5. 12. 2021 se prodlužuje o dalších 60 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3. 12. 2021, 13:35 hodin. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že rozhodnutím č. j. KRPK-92277-30/ČJ-2021-190022 ze dne 5. 12. 2021 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 10. 12. 2021 bylo pod č. j. KRPK-92277-52/ČJ-2021-190022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na 1 rok, doba k vycestování byla stanovena ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

II.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zopakoval důvody svého původního rozhodnutí o zajištění a nezabýval se tím, zda neexistují nové skutečnosti ani neprovedl žádné úkony směřující k takovému zjištění. Nedostatečně odůvodnil prodloužení zajištění, neuvádí žádné aktuální informace, jež by odůvodňovaly prodloužení zajištění a už vůbec ne, proč k prodloužení došlo právě v délce 60 dnů. Žalovaný pouze zopakoval, že k prodloužení zajištění dochází z důvodu, že se nepodařilo zjistit totožnost žalobce a zabezpečit jeho cestovní doklad. Následně sice žalovaný uvádí některé aktuální skutečnosti případu, z nichž ovšem není nijak možné učinit závěr o tom, že je přiměřené prodloužit dobu zajištění o 60 dnů a doba zajištění je odůvodněna zcela obecně a nelze z toho dovodit, z jakého důvodu je doba zajištění prodloužena zrovna o 60 dnů. Z hlediska odůvodnění výroku tak má žalobce za to, že rozhodnutí je nesrozumitelné, nezákonné a výrok není dostatečně odůvodněn. Žalobce o propuštění ze zajištění žádá i s ohledem na svůj zdravotní stav, kdy má dlouhodobě problémy s páteří, ucpáváním žil a musí každých cca 5 měsíců podstupovat transplantaci krve.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15. 2. 2022 mimo jiné uvedl, že žalobce byl dne 3. 12. 2021 v obci Lanžhot zadržen hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje jako jeden z členů skupiny dvanácti ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle, jež bylo zastaveno po předchozím pronásledování policií za využití donucovacích prostředků zahrazení cesty vozidlem a hrozby namířenou střelnou zbraní. Bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá bez

platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Žalobce vystupoval pod různými totožnostmi, v jednom případě jako státní příslušník Srbské republiky a dále jako státní příslušník Iráku. Nepodařilo se jej jednoznačně ztotožnit. Bylo zjištěno, že zemi původu, Irák, opustil v lednu 2018 bez cestovního dokladu s úmyslem dostat se do SRN. Nejprve byl v Turecku, kde žádal o azyl, který mu nebyl udělen. Dále pěšky překročil hranice do Řecka, Kosova, Srbska a Maďarska, vždy mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, víza a platného oprávnění k pobytu, za pomoci převaděčů, přičemž při překročení hranic byl nucen překonat maďarský hraniční plot. Bylo zjištěno, že žalobce nemá stálé bydliště na území ČR, nemá zajištěnou adresu pobytu, disponuje finanční hotovostí ve výši 300 EUR, není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu a k vycestování. Cílem jeho cesty je SRN, do Iráku se vrátit nechce. Žalovaný proto dospěl k závěru, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nebyla účinná.

4. Žalovaný neshledal důvodnými žalobní námitky. K tvrzení žalobce, že prodloužení doby trvání zajištění o dalších 60 dnů není dostatečně odůvodněné, žalovaný uvedl, že považuje i nadále vyhoštění žalobce do Irácké republiky za reálné. Zastupitelský úřad Irácké republiky byl požádán o ověření totožnosti žalobce a vykonání konzulárního pohovoru. Proces ověřování totožnosti státních příslušníků Irácké republiky je časově náročný, nikoli však nemožný, je závislý i na vůli ztotožňovaného cizince poskytnout veškerou součinnost k ověření své totožnosti. Dle sdělení zastupitelského úřadu je nezbytnou podmínkou pro vystavení náhradního cestovního dokladu ochota ověřované osoby vrátit se dobrovolně do země původu. Pokud dojde k ověření totožnosti cizince a ten se odmítne dobrovolně vrátit do Iráku, nemůže mu Zastupitelský úřad Irácké republiky vydat náhradní cestovní doklad. Vzhledem k tomu, že žalobce do dotazníku uvedl, že se do Iráku odmítá vrátit, je míra pravděpodobnosti, že mu zastupitelský úřad vydá náhradní cestovní doklad, velmi nízká. Postup žalovaného tedy závisí zejména na výsledku procesu ověřování totožnosti žalobce a vykonání konzulárního pohovoru Zastupitelským úřadem Irácké republiky. Žalovaný po celou dobu zajištění zkoumá, zda důvody zajištění trvají, a v průběhu přípravy realizace vyhoštění úzce spolupracuje a komunikuje s Ředitelstvím služby cizinecké policie. Lhůta 60 dnů byla stanovena s ohledem na časovou náročnost k zjištění totožnosti cizince a v případě zjištění totožnosti žalobce bude příkazem ze zajištění propuštěn.
5. K žádosti žalobce o propuštění s ohledem na jeho zdravotní stav žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádné zdravotní potíže uvedené v žalobě, uvedl pouze lehké astma, přičemž do protokolu o výsledku dne 4. 12. 2021 uvedl, že je zdravý. V průběhu zajištění nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k ukončení zajištění či jež by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstávají neměnné.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů).

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., z něhož vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout pouze k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., avšak takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022.
10. Podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4).
11. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS č. j. 9 Azs 2/2016-71 ze dne 14. 4. 2016 a č. j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.
12. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 275/2015-40 ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 Azs 336/2018-70 ze dne 25. 4. 2019). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.
13. V souvislosti s posuzovanou věcí to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spise.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
- Žalobce dne 3. 12. 2021 cestoval spolu s dalšími 12 osobami cizí státní příslušnosti ve vozidle, jež nereagovalo na předchozí pokyny policisty k zastavení a zastavilo až po použití hrozby střelnou zbraní. Téhož dne byl Policií ČR zajištěn, neboť byl důvod se domnívat, že na území ČR vstoupil neoprávněně či zde neoprávněně pobýval ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žalobce neprojevil úmysl požádat v ČR o mezinárodní ochranu či azyl. Z protokolu o výslechu

žalobce, který byl proveden za přítomnosti tlumočnicka do arabského jazyka dne 4. 12. 2021, vyplývá, že se rozhodl opustit Irák v roce 2018 kvůli válce, cestoval bez dokladu, hranice států překračoval za pomoci převaděčů. Neúspěšně zažádal o azyl v Turecku, kde žil tři roky. Cílem jeho cesty je Německo, do ČR ani nechtěl, kvůli válce se nikdy nechce vrátit do Iráku. Má 300 EUR, jiné prostředky potřebné k pobytu na území ČR či k vycestování nemá, v ČR nemá zajištěné bydliště, nechce zde zůstat, nemá zde vazby žádného druhu. V návratu do Iráku mu brání jeho islámské vyznání, pro něž by mu od stoupenců nové vlády hrozila smrt. Je zdravý, má astma, na něž měl inhalátor, který však ztratil, jeho potíže jsou občasné. Pokud by bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, okamžitě vycestuje z ČR, neboť chce požádat o azyl v Německu. Při prohlídce byl u žalobce nalezen srbský průkaz žadatele o azyl personalizovaný na jméno M. A. A. nar. X., státní příslušnost Irácká republika, přičemž z fotografie na tomto průkazu je zřejmé, že je na ní zachycen žalobce. Na písemnosti Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky je fotografie žalobce, který je personalizován jako M. I. M. A. – A., nar. X. V rámci probíhajícího řízení o správním vyhoštění byly žalobcem uváděny a zjišťovány různé informace týkající se jeho identity.

Rozhodnutím č. j. KRPK-92277-30/ČJ-2021-190022 ze dne 5. 12. 2021 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Současně byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody., tj. od 3. 12. 2021. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nebyla účinná, neboť ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce nevycestuje a bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomuto závěru přispěl i celkový způsob dosavadního jednání žalobce. Žalovaný dále konstatoval, že důsledně zvážil, zda zajištěním bude naplněn jeho účel, zda vyhoštění žalobce je reálně možné a realizovatelné a dospěl ke kladnému závěru. Doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, když žalovaný přihlédl zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, když bude třeba v té souvislosti komunikovat se zastupitelským úřadem Iráku a bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany Iráku a bude třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do země původu, přičemž provedení těchto úkonů zabere nejméně 60 dnů. Stanovená doba trvání zajištění tak odpovídá okolnostem daného případu a je stanovena tak, aby odpovídala časovému úseku, který je nezbytně nutný k realizaci správního vyhoštění cizince Irácké státní příslušnosti ve skutkově shodných nebo podobných případech. Doba zajištění byla stanovena tak, aby vyhoštění bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Dne 5. 12. 2021 bylo Ministerstvem vnitra ČR vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Iráku s tím, že toto je možné. Z jeho obsahu vyplývá, že podkladem pro jeho vydání byla mj. Informace OAMP MV ČR – Irák- „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 17. 5. 2021 a Informace OAMP-Irák: Situace etnických a náboženských menšin, Bezpečnostní situace, Návraty, ze dne 19. 3. 2021. Na základě těchto podkladů byly shledány žalobcem tvrzené obavy z návratu do vlasti spojené s jeho příslušností k islámu, který je v Iráku státním náboženstvím, a ke kterému se hlásí 95-98 % populace, za účelové a neslučitelné s realitou. Ministerstvo dále konstatuje, že žalobce neuvedl a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohlo v případě návratu do vlasti hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobce na své cestě Evropou nikde nepodal žádost o azyl, což rozhodně nesvědčí o palčivé potřebě ochrany před akutním a závažným nebezpečím v zemi původu.

Zároveň v průběhu správního řízení nevyplynulo nic o tom, že by měl žalobce někdy ve vlasti jakékoliv problémy se státními orgány, soudy, policií či armádou. Obecná bezpečnostní situace v zemi původu rozhodně nevykazuje takové znaky, že by míra bezpečnostních incidentů a násilných aktů vytvářela skutečné riziko, že by jakékoli vyhoštění do této země porušilo článek 3 Úmluvy. Správní orgán tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy a jeho vycestování je tudíž možné.

Rozhodnutím žalovaného č. j. KRPL-92277-52/ČJ-2021-190022 ze dne 10. 12. 2021 bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství žalobce, či třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že vycestování žalobce je možné.

Žalobce je od 6. 12. 2021 zajištěn v ZZC B. Dne 11. 1. 2022, 19. 1. 2022, 27. 1. 2022 a 12. 2. 2022 bylo provedeno zkoumání trvání důvodů zajištění za období od 28. 12. 2021 do 11. 1. 2022 a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k ukončení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a důvody pro jeho zajištění trvají. Dne 11. 1. 2022 bylo žalovaným telefonicky urgováno sdělení výsledku ověření totožnosti žalobce. Následně bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie sděleno, že bylo dne 21. 12. 2021 požádáno Velvyslanectvím Irácké republiky o ověření totožnosti žalobce a vykonání konzulárního pohovoru. Proces ověřování totožnosti státních příslušníků Irácké republiky je časově náročný, nikoli však dle praxe nemožný. Oddělení zjišťování totožnosti je v otázce ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu odkázáno na Velvyslanectví Irácké republiky, které jediné může ověřené osobě vydat náhradní cestovní doklad. Tento proces je i závislý na vůli ztotožňovaného cizince poskytnout veškerou součinnost zastupitelskému úřadu k ověření jeho totožnosti a nezbytnou podmínkou pro vystavení náhradního cestovního dokladu ochota ověřované osoby vrátit se dobrovolně do země původu. Pokud dojde k ověření totožnosti žalobce a ten se odmítne dobrovolně vrátit do Iráku, nemůže Velvyslanectví Irácké republiky žalobci vydat náhradní cestovní doklad. Vzhledem k tomu, že žalobce do dotazníku uvedl, že se do Iráku odmítá vrátit, je míra pravděpodobnosti, že Velvyslanectví Irácké republiky vydá žalobci náhradní cestovní doklad velmi nízká.

Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

15. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
16. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu

správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

17. Podle čl. 15 směrnice 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odst. 1, ztrácí zajištění opodstatnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.
18. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že žalovaný prodloužil napadeným rozhodnutím dobu zajištění žalobce o dalších 60 dnů, přičemž se zabýval zákonným požadavkem stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, který pobývá na území ČR bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti, přičemž i zásluhou žalobce samotného přetrvávají nejasnosti ohledně jeho totožnosti. Z tohoto důvodu musí být nejprve ověřena jeho totožnost a Zastupitelským úřadem Irácké republiky mu musí být vydán náhradní cestovní doklad a po souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Do té doby nelze správní vyhoštění žalobce realizovat. Žalovaným stanovenou lhůtu prodloužení zajištění soud shledává přiměřenou uvedené složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Ze správního spisu je zřejmé, že bylo opakovaně provedeno zkoumání trvání důvodů zajištění a bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce do Iráku s tím, že bylo sděleno, že toto je možné, neboť nejsou dány důvody znemožňující vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Je třeba zároveň zmínit, že ve stanovisku obsažené konstatování, že „Žalobce na své cestě Evropou nikde nepodal žádost o azyl...“ neodpovídá skutečnosti, neboť dle tvrzení žalobce o azyl v minulosti žádal v Turecku a ve správním spise je na č.l. 25 založena kopie průkazu žalobce jako žadatele o azyl v Srbsku. Zároveň i přes komplikace spojené s tím že se žalobce odmítá vrátit do země původu, však nelze postavit na jisto, že ve zbývajících době zajištění není vyhoštění proveditelné. Žalovaný jednal v řízení bez prodlení a s ohledem na konkrétní tvrzení žalobce a obecně známé skutečnosti si ujasnil, že vyhoštění v době zajištění žalobce je možné. V té souvislosti soud připomíná výše uvedené, tj., že účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost. S ohledem na žalovaným tvrzenou nutnost ověření totožnosti žalobce, nutnost vydání náhradního cestovního dokladu a časovou náročnost těchto úkonů, má soud zato, že žalovaný dostatečně vysvětlil důvod prodloužení zajištění právě na 60 dní, neboť je zřejmé, že důvody, jež byly dány pro zajištění žalobce a pro jeho předchozí prodloužení, i přes aktivity průběžně vyvíjené žalovaným, nadále trvají.
19. Pokud žalobce dále argumentuje svým neuspokojivým zdravotním stavem, pak soud toto tvrzení shledává účelovým s ohledem na to, že v průběhu celého správního řízení žalobce v žalobě tvrzené zdravotní problémy i přes výslovný dotaz neuvedl a zmínil pouze lehké astma, o němž se však v žalobě nezmiňuje. Zároveň nelze přehlédnout, že žalobce byl v průběhu správního řízení opakovaně vyšetřen zdravotnickým zařízením na přítomnost viru COVID-19, přičemž z obsahu správního spisu nevyplývá, že by při této či jiné

příležitosti požádal o poskytnutí lékařské pomoci v souvislosti se zdravotními problémy tvrzenými v žalobě či jinými.

20. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Soud považuje rozhodnutí v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a neztotožňuje se proto s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, nezákonné, nedostatečně odůvodněné a z tohoto důvodu žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. února 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně